

Pablo Urbányi a legújabb regénye fogadtatásáról Újabb magyarra fordított regénye, a Naplemente szimptóma hazai és magyarországi bemutatóira ma érkezik Szlovákiába Pablo Urbányi (1939). Pablo Urbányi a legújabb regénye fogadtatásáról Újabb magyarra fordított regénye, a Naplemente szimptóma hazai és magyarországi bemutatóira ma érkezik Szlovákiába Pablo Urbányi (1939). Az ipolysági származású, az argentin irodalom élvonalába tartozó, de Kanadában élő alkotóval beszélgettünk. Visszatekintve milyennek látod a magyarul, tavaly megjelentetett Silver itteni fogadtatását? Az első a lelki fogadtatás, ami nagyon jó volt, és fontos, hogy kényelmesen érezze magát az ember. A Silver szlovákiai és magyarországi fogadtatása részben más volt, mint Kanadában vagy Argentínában. A társadalmi szatírákat mindkét helyen felfedezték benne, de nálunk hangsúlyozták, hogy a fogyasztói társadalomba ágyazott szatíra. Ez logikus, mert konzumtársadalomban élünk. A kritikák különbözőek voltak. Akadt, aki szomorúnak találta egyes részeit. Nem tudom, miért gondolhatják, hogy a szatírában nem lehet szomorúság. Volt egy-két kritika, ami hiányzó lapokról beszélt, arról, hogy minden tragikus a regényben. Szerintem ez a regény metafora az emigrációról egy majom életén keresztül. A kritikát elfogadtam, mert a kritika bizonyos szempontból az olvasó ízlése is, és mindenki más. Néha az ember válaszolni akar, de azt hiszem, teljesen felesleges. Mindent egybevetve nem is volt olyan rossz a könyv fogadtatása. Most új regényed, a Naplemente szimptóma magyar fordításának bemutatóira érkezel haza. Az alkotó szemszögéből mit érdemes, fontos tudni erről a regényről? Az írók mindig rosszul beszélnek a regényükről, mert nem tudják, mit értek el. Beszéljünk inkább arról, mi volt a szándék. Kétségtelen, hogy minden regénynek – ha jó akar lenni – az életről kell szólnia. Én ebben az esetben fordítva csináltam: nem az életről és annak végéről szól, hanem az életről és annak kezdetéről. Egy gyermek története, mondhatni, hogy egy életé, ami lehetett volna. Az, ami történt vele, és az, hogy miként ment keresztül olyan dolgokon, amelyek megnehezítették a létét. Ez volt a szándékom, meg az, hogy olyan témákról írjak, amelyekről félnek beszélni. Ilyen az eutanázia. Sok szó esik róla, de nagyon kevés az éppen csak megszületett vagy kiskorú gyermekek eutanáziájáról. Ezt a problémát járom körül. Kanadában, Argentínában milyen a könyv recepciója? A francia, az angol és a spanyol nyelvű kiadás kritikája jó, de nem volt ellenkritika abból a szempontból, hogy mi a téma, pedig a könyvnek az a célja, hogy vitákat ébresszen. KORPÁS ÁRPÁD